

عنوان مقاله:

مدل برنامه ریزی راهبردی حضرت ابراهیم (ع) در قرآن

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و علوم، دوره 6، شماره 12 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

صفرمراد حسین اف - جامعه المصطفی العالمیه

خلاصه مقاله:

حضرت ابراهیم (ع) برای هدایت قوم خود با ارزیابی محیط با سه محور: شناخت وضع موجود، ترسیم وضع مطلوب و راهبردهای نیل به وضع مطلوب، برنامه‌ریزی راهبردی خود را تشکیل داده است. مقاله حاضر با بهره‌گیری از روش میان رشته‌ای، مدل برنامه‌ریزی راهبردی حضرت ابراهیم (ع) را مورد تجزیه و تحلیل قرار داده است. یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد که حضرت ابراهیم (ع) با شناخت وضع موجود قوم خویش، وضع مطلوب را ترسیم و راهبردهای نیل به آن را ترسیم نموده است. بدین جهت آن حضرت برای نیل به وضع مطلوب، اقدام به طرح و ارائه‌ی راهبردهای گوناگونی همچون: بیان شجاعانه عقاید و رسالت توحیدی، استقامت در راه هدف، سرزنش انتخاب خطای قوم، بیان ارزش‌های خود در راه هدف، بیان نقاط قوت سازمانی خود، شناسایی و اعلام نقاط ضعف، برائت لفظی و عملی از شرک، رعایت تفاوت‌های فردی و گروهی، اخلاق، محبت و احترام به مخاطب، طرح پرسش و پاسخ برای رسیدن به اهداف، هجرت در راه هدف، بهره‌وری سازمان از راه دعا، امنیت خواهی شهر، تامین روزی اعضای سازمان، آموزش ضمن خدمت، سازمان یادگیرنده، رهبر برای آینده، سهیم دانستن اعضای سازمان در دریافت مزایا، ادامه حیات در یک سازمان و تمدن‌سازی کرده است. برنامه‌ریزی راهبردی حضرت ابراهیم (ع) امتیازات انسانی، سازمانی و محیطی دارد که نسبت به برنامه‌ریزی راهبردی دانش‌مدیریتی از برجستگی‌های ویژه‌ای همچون: برتری علمی در هدایت قوم، عدم تخطی از خط خداوند، توجه به تمام نیازهای کارگزاران، معرفی موفقین و هدایت‌یافتگان، یادآوری موهبت‌های مادی و معنوی سازمان و لزوم قدردانی از آن‌ها، برخورداری از برهان در مناظرات، پیش قدمی نسبت به سایر اعضای سازمان در اجرای عملیات و دادن اطلاعات صحیح به مخاطب برخوردار می‌باشد.

کلمات کلیدی:

حضرت ابراهیم (ع)، برنامه ریزی، مدل برنامه ریزی راهبردی، وضع موجود، وضع مطلوب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1657888>

